

[Wilhelm]

se, som arbejdsformidlingen lavede over – jeg tror, det var 4 provinsbyer i efteråret.

Dér vil jeg gerne gentage, hvad jeg sagde før, at det er misbrug af tal, for det fremgik af den undersøgelse, at det væsentligste element var folk, der var midlertidigt fyret, det vil sige folk, der bliver sendt på arbejdsløshedsunderstøttelse af deres arbejdsgiver med den besked, at de endelig ikke skal finde sig noget andet, for man har brug for dem om 6-7 uger. Ved dårlig produktionstilrettelæggelse eller i situationer, hvor man under højkonjunktoren havde været nødt til at sætte dem til at rydde lager eller gøre rent, eller hvad man nu kunne sætte dem til, smider man dem nu over på arbejdsløshedsunderstøttelsen.

Det var det største element i den undersøgelse og det resultat, der var dér, og derfor er det misbrug at tale om det, som om de ikke er til rådighed for arbejdsmarkedet. Hvis hr. John Winther har andre undersøgelser, så er det nogle, vi andre ikke har. Jeg har rejst denne sag over for arbejdsministeren i december måned. Der fandtes intet bedre materiale på det tidspunkt, men han lovede til gengæld, at der var en stor undersøgelse på vej, som ville blive helt anderledes grundig og ville komme til at omfatte hele landet. Den har vi andre ikke set noget til endnu.

(Kort bemærkning).

John Winther (KF):

Det, der kan gøre det lidt svært at diskutere med hr. Wilhelm, er, at man aldrig rigtig ved, hvornår han citerer nogle ting, og hvornår han kommer med sine egne personlige betragtninger. Det er nok denne form for misbrug, når hr. Wilhelm først giver udtryk for, hvad han føler at der har stået, og bagefter fastslår det som en kendsgerning. Der har intet stået i den rapport fra disse 4 provinsbyer om, at det var folk, der var afskediget på den måde, som hr. Wilhelm antyder.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Den fg. formand (Søren B. Jørgensen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om tilvejebringelse af grundlag for indkomstpoltisk lovgivning [af Voigt (FP) m. fl.]

(Beslutningsforslag nr. B 30. Fremsat 15/11 77).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Økonomiministeren (Per Hækkerup):

Det forslag, hr. Voigt her fremsætter, har vi jo set et par gange før. Jeg har tidligere kommenteret det, og jeg føler ingen anledning til at føje yderligere bemærkninger til dem, der ved de to tidligere lejligheder er fremsat vedrørende forslaget.

Den eneste nydannelse i forslagets bemærkninger, jeg har noteret mig, er, at der står, at nu fremsættes det for alle dårlige gange tre. Det betyder så forhåbentlig, at det er sidste gang, vi ser det.

Voigt (FP):

Der er åbenbart ikke megen interesse hos socialdemokratiet, når man ikke engang vil have en ordfører. Det synes jeg egentlig er kedeligt, når man har en så dårlig ordfører som økonomiministeren.

For to år siden, hvor dette forslag var til første behandling, sagde økonomiministeren: hvis man absolut vil lægge gift for at føre indkomstpoltik, så skal man bare vedtage dette forslag. Han tillod sig også at fremkomme med den billige bemærkning, at forslaget var prototypen på, hvordan man ikke skal bære sig ad i politik.

Hvad er der så sket i de mellemliggende to år, hr. økonomiminister? Statsgælden er fordoblet. Arbejdsløsheden er steget, selv om statsministeren året før – den 13. februar 1975 – i sin tiltrædelsestale sagde, at arbejds-

[Voigt]

løsheden havde nået et niveau, der var uacceptabelt for et moderne velfærdssamfund. Vi har måttet lave forjaskede lovindgreb for at undgå strejker osv. Hvor er det dog trist, at økonomiministeren i 1978 er den samme som i 1976 og blot brummer ukvemsord efter det parti, der virkelig går løs på problemerne ved at fremlægge konstruktive forslag, mens han samtidig sammen med bl. a. sine trofaste borgerlige støtter her i tinget gør Danmark fattigere og fattigere og øger arbejdsløsheden. Økonomiministeren bør ikke korrekse andre, når han selv er sådan en slapsvans, der bare skubber problemerne foran sig, fordi hans meningsfæller og han selv har deres tanker i en tid, hvor de gik med korte bukser.

Også venstres nye chef, hr. Christophersen, hånede dette forslag for to år siden med bemærkninger om, at dette forslag var en højest besynderlig konstruktion, og at det ikke på nogen måde kunne løse den opgave, som vi jo alle sammen ved at vi på en eller anden måde skal se at få løst. Man må så spørge den nye chef for Danmarks såkaldte liberale parti, om han nu, hvor der er gået to år, siden han sagde, at problemerne skulle løses på en eller anden måde, har fundet ud af, hvilken måde der skal anvendes, eller er det således, at hr. Christophersen og venstre skal bruge yderligere to år til at tænke i? For han sagde jo nok så flot for to år siden under førstebehandlingen af dette forslag, at det, som er problemet, jo ikke er, at folketinget som organ ikke kan løse de praktiske opgaver. Det tør nok siges, at hr. Christophersen fik uret, men det er der for øvrigt ikke noget nyt i.

Hr. Poul Schlüter sagde, at der var behov for en indkomstpolitik mere end nogen sinde, og at vi måtte finde frem til under en eller anden form at tilbyde skattelettelser i stedet for indkomststigninger til befolkningen. Ja, sådan kan man stå og komme med letkøbte fraser – på samme måde som med sloganet »borgerlige stemmer, der arbejder« – mens man i virkeligheden er med til at gå den stik modsatte vej. Hr. Poul Schlüter benyttede lejligheden til i går aftes i TV at komme med sloganet »borgerlige stemmer, der arbejder«, og sagde, at de konservative var i opposition. Jeg synes nok, det er en grov nytårsspøg, når de konservative som en anden flok kaglende høns kommer rendende, når den socialdemokratiske røde hane galer.

Men der er noget, der tyder på, at det er ved at dæmre for hr. Poul Schlüter. Ifølge dagspressen har han udtalt, at det konservative folkeparti i det nye år vil foreslå, at der etableres et kontaktudvalg, hvor man søger at koordinere den politiske økonomi og virksomhedsøkonomien som optakt til den kommende overenskomstperiode i 1979. Det er jo noget, som er beslægtet med det forslag, vi her har til behandling, og som hr. Poul Schlüter, sidst det var til behandling, kaldte pop. Det skal blive interessant at høre den konservative ordfører om et par minutter.

På det radikale politiske topmøde i weekenden på Nyborg Strand var ordføreren for socialdemokratiet vedrørende dette forslag for to år siden, den nuværende arbejdsminister, hr. Auken, kommet til den selverkendelse, at Danmarks beskæftigelsesmæssige og valutariske problemer måtte vi indstille os på selv at løse. Det er ikke realistisk at tro, at et internationalt opsving kan trække os med, sagde arbejdsministeren. Må man af denne udtalelse udlede, at vi fremover fra statsministeren og økonomiministeren og andre, der får lov til ustandselig at udtale sig i massemedierne, fremover kan blive fri for hele tiden at skulle høre om udenlandske konjunkturer, der vender og drejer sig, således at det er umuligt at få løst valutabesværlighederne og arbejdsløshedsproblemet?

Jeg tror, jeg med disse eksempler er fremkommet med nok, der viser, at skal vi have has på de problemer, der piner og plager Danmark hårdere og hårdere for hver eneste dag, der går, ja, så må de andre partier holde op med at skabe sig barnagtigt over de konstruktive forslag, vi fra fremskridtspartiets side fremkommer med, og det gælder især økonomiministeren. Lad os få dette forslag vedtaget hurtigst muligt. Det er mere nødvendigt end nogen sinde før, hr. økonomiminister!

Fjerde næstformand (Ninn-Hansen):

Udtrykket »slapsvans« er ikke et passende udtryk at anvende, hverken om ministre eller om andre her i tinget.

Erling Olsen (S):

Det er jo rigtigt, at der er brug for fortsat indkomstpolitik her i landet. Det er også rigtigt, at en sådan indkomstpolitik forudsætter

[Erling Olsen]

en god forståelse mellem partiernes repræsentanter og arbejdsmarkedets parter, fordi det, der sker på arbejdsmarkedet, må afbalanceres af noget, der sker herinde, hvis der skal føres indkomstpolitik. Men det afgørende med hensyn til mulighederne for at føre indkomstpolitik er jo, at man får taget et første effektivt skridt henimod skabelsen af økonomisk demokrati, og derfor er det centrale indkomstpolitiske problem ikke afholdelse af en sådan showforestilling, som dette lægger op til, men at man kommer med et hurtigt resultat fra det udvalg, der er nedsat under ledelse af professor Bent Rold Andersen med henblik på at undersøge forskellige modeller for økonomisk demokrati. Det er på den måde, det skal gøres, og ikke ved dette foreslåede 6 dages løb.

Holm (V):

Fremskridtspartiets forslag om at pålægge regeringen at indkalde til et seksdøgnsarbejds møde med ikke over 40 deltagere fra de politiske partier og arbejdsmarkedets parter er jo set før i denne sal, og jeg skal derfor nøjes med nogle få principielle bemærkninger.

Fremskridtspartiet mener tilsyneladende, at alene den omstændighed, at man gør noget nyt eller måske rettere ændrer arbejdsmetoden, skulle kunne tilvejebringe et grundlag for en indkomstpolitisk lovgivning. Jeg har ikke indtryk af, at det har været arbejdsmetoden, der har givet problemerne i forbindelse med drøftelse af indkomstpolitiske problemer, men derimod at der er forskel på partiernes syn på løsningerne, og partiernes holdninger til problemer og løsninger ændres ikke af, at man ændrer mødeformen.

Endelig vil jeg pege på, at et sådant udvalg vil være en sammenblanding, der vil betyde, at det kan være vanskeligt at få placeret ansvaret, og det må nu engang være regeringens. Jeg vil gerne understrege, at det er regeringens og ikke folketingets opgave at føre de nødvendige forhandlinger med de berørte organisationer og erhverv.

Jeg kan derfor ikke på venstres vegne anbefale forslaget til folketingsbeslutning.

Grethe Fenger Møller (KF):

Man kan jo ikke sige andet, end at fremskridtspartiet er særdeles ihærdigt. Gang på

gang har vi i dette ting oplevet, at forslag, som fremskridtspartiet har fremsat, er blevet afvist af praktisk taget alle andre politiske partier, men at fremskridtspartiet så i løbet af meget kort tid har genfremsat disse forslag, som der overhovedet ikke er nogen jordskifte chance for at få vedtaget.

Hr. Voigt brugte en meget væsentlig del af sin taletid til at gennemgå, hvad repræsentanter for andre politiske partier har brugt folketingets juleferie til at udtale sig om. Udtalelserne var ikke alle direkte relevante i forbindelse med dette forslag, men det er måske, fordi hr. Voigt ikke kunne finde noget positivt at sige om sit eget forslag.

Det konservative folkeparti mener, at der mere end nogen sinde er behov for at føre en effektiv indkomstpolitik. Vi ønsker også at medvirke til at bekæmpe arbejdsløsheden, men vi mener fortsat ikke, at det forslag, som fremskridtspartiet nu har genfremsat, er egnet til at løse disse problemer. Den konservative ordfører, hr. Poul Schlüter, har ved en tidligere behandling af dette forslag betegnet forslaget som pop, og jeg er ganske enig med hr. Poul Schlüter i denne betegnelse. Jeg mener, at det er aldeles uegnet til at løse nogen problemer. Jeg mener også, der er tale om et politisk 6 dages løb. Der er tale om et ganske urealistisk forslag.

Det konservative folkeparti har gentagne gange, dels i 1971, dels i 1975 og også under alle de forhandlinger, der har været om økonomiske forlig inden for de senere år, fremsat et forslag om indførelse af et permanent kontaktorgan, hvor der skulle være repræsentanter for statsmagten, funktionærer og tjenestemænd, LO og erhvervslivet, og hvor man kunne drøfte en indkomstpolitik og økonomiske forhold. Vi mener fortsat, at et sådant kontaktorgan ville være bedre egnet til at finde ud af, hvordan man bedst gennemfører en effektiv indkomstpolitik.

Til hr. Erling Olsen fra socialdemokratiet vil jeg lige sige: lad os nu ikke blande indkomstpolitik og ØD sammen, for de spørgsmål hører altså ikke sammen.

Gert Petersen (SF):

Socialistisk folkeparti er principielt mod indkomstpolitik under kapitalistiske forhold. Vi ved, at den, hver gang den er serveret under denne betegnelse, udarter til ren og skær

[Gert Petersen]

lønpolitik. Det vidste vi i forvejen, nu har vi fået det bekræftet gang på gang inden for de senere år. Jeg har indtryk af, at også en række ledende fagforeningsfolk med socialdemokratisk partibog føler sig meget betænkelige over den udvikling, der er sket. De troede, de fik noget, der hed indkomstpolitik, og så fik de faktisk lønpolitik. Om de vil drage nogen konsekvenser af denne ny erkendelse, det ved jeg ikke, det må fremtiden vise.

Under alle omstændigheder er vi helt overbevist om, at hvordan man end gebærder sig – hvad enten dette folketing forhandler 48 timer i træk, eller man spærrer ikke over 40 deltagere inde i sådan et aflåst lokale i en uge eller i nogle serier af dage – ja, så bliver resultatet det samme. Det, der kommer ud af det, er noget, man serverer under etiketten »indkomstpolitik«, som reelt betyder lønpolitik.

Hvad selve forslaget angår, så afspejler det jo de samme intentioner som dem, der er kommet til udtryk fra flertallet i denne sal, inklusive socialdemokratiet, gang på gang. Man vil fagbevægelsens uafhængighed til livs, man vil have, at folketinget på en eller anden måde skal diktere indkomstrammerne, som det så smukt hedder – det vil i virkeligheden sige lønrammerne for almindelige lønmodtagere. Jeg er helt overbevist om, at den politik ikke kan holde i det lange løb. Det eksperiment, man kører i øjeblikket, er dømt til at mislykkes, uanset hvilken form man giver det.

Derfor har vi naturligvis ingen som helst sympati for dette indkomstpolitiske forslag, som fremskridtspartiet er kommet med. Det skulle da lige være – jeg opdagede det, allerede da jeg læste forslaget, og jeg ser det bekræftet i bemærkningerne – at man har taget modellen fra kardinalernes valg af ny pave. Der sker jo det, at kardinalerne går ind i et rum, døren bliver muret til, og man kan ikke komme ud igen, før man sender hvid røg op og fortæller, at nu er man blevet enig. Hvis forslaget blev ændret til, at der ikke stod »med ikke over 40 deltagere«, men kun »med ikke over 3 deltagere«, og det var forslagsstillerne, vi satte ind i dette kardinaliserede rum, så kunne man måske trods alt få en vis sympati for det.

Ib Nørlund (DKP):

Os forekommer dette forslag at være et lige så effektivt slag i luften som de gange, det tidligere har været fremført, for forslaget går i og for sig først og fremmest ud på en særlig metode til at løse problemerne. Jeg har også bemærket de ting, som hr. Gert Petersen var opmærksom på, og jeg tror, hr. Voigt må have taget fejl, når han tilsyneladende mener, at tilslutningen til Romtraktaten også kræver, at man anlægger pavelige manerer i sin forhandlingspolitik. Trods alt muligt ondt, jeg kan finde på at sige om Romtraktaten, har jeg dog ikke forstået den på den måde.

Jeg ved heller ikke, om hr. Voigt virkelig forestiller sig en afslappet atmosfære under de forhold, han beskriver, hvor man ikke slipper folk ud. Jeg ville snarere sige, at den form for indespærring af en afgrænset kreds, som der her er tale om, grænser til individuel terror.

En anden sag er, at der tiltrænges klarhed over, hvad regeringen og forligspartierne egentlig gør sig af forestillinger, også med henblik på den kommende overenskomstsituation. For der er jo et område, hvor der ligger en tidsindstillet bombe og tikker, nemlig med hensyn til den tvangsopsparing, som foregår i ATP-fonden af dyrtidstillæg for øjeblikket. Der melder sig det spørgsmål: hvad skal der blive af de penge, hvornår skal de betales tilbage til dem, de er taget fra? Med hensyn til disse ting burde forligspartierne lægge mere klart frem, hvad det egentlig er de forestiller sig i fremtiden.

Er der i virkeligheden ikke tale om det, man nu er begyndt at kalde trepartiforhandlinger? Det er selvfølgelig et udtryk, der stammer fra EF som så meget andet ondt. Det er faktisk noget i den retning, man fra forskellig side har luftet som fremgangsmåden her. Det får faktisk visse ubehagelige lighedspunkter med det, der ligger bag ved det her fremsatte forslag, som så mange vender sig imod.

Jeg synes godt, man kunne opfordre ministeren til at benytte lejligheden til at røbe lidt om, hvad man egentlig forestiller sig i forbindelse med den næste overenskomstsituation, om man virkelig vil løse hele den situation igennem såkaldte trepartiforhandlinger, som betyder ophævelse af den frie forhandlingsret – og i virkeligheden også af dyrtidsordningen, sådan som det foregår. Hvis denne lej-

[Ib Nørlund]

lighed kunne bruges til at skabe lidt klarhed over de intentioner, man har fra regeringens og forligspartiets side i så henseende, så kunne denne debat vel være til nogen nytte.

Niels Helveg Petersen (RV):

Dette forslag er interessant udelukkende derved, at det belyser nogle af de ideologiske glidninger, der er sket i fremskridtspartiet. Da fremskridtspartiet kom til verden og i den første tid, hvor fremskridtspartiet virkede herinde, da havde fremskridtspartiet én verdensforklaring på alle problemer, nemlig at man skulle nedsætte indkomstskatterne. Det ville løse alle problemerne. Når man havde fået afskaffet indkomstskatten, så ville der ikke være problemer, hverken med indkomstdannelse eller med renter eller med vores betalingsbalanceunderskud eller gældsætning – alt ville være løst. Nu kan jeg se af forslaget her, at fremskridtspartiet åbenbart på dette punkt befinder sig i en glidning væk fra sin oprindelige verdensforklaring. Det synes jeg faktisk er et fremskridt – et af de få, jeg har kunnet konstatere i forbindelse med fremskridtspartiet.

At det så sker i form af et helt urealistisk procedureforslag, er så en anden sag, som jeg ikke behøver kommentere nærmere, det har andre gjort før mig. Jeg kan om dette kun sige, at det radikale venstre ikke kan støtte dette forslag.

Hjortlund Christensen (DR):

Jeg er egentlig chokeret over, at fremskridtspartiet nu for tredje gang fremsætter forslag om og vil arbejde for en indkomstpolitik. Indkomstpolitik er et indgreb i borgernes frie ret til at opnå en eller anden løn ved forhandling med modparten, og det kalder jeg socialisme – det er i alt fald skriften på væggen. Spørgsmålet er, om fremskridtspartiet også vil blande sig i prisdannelsen inden for det frie erhvervsliv. Og skal man så ikke fortsætte med en investeringskontrol? Så får vi et samfund, som nogle i denne sal ønsker. Jeg kan kun konstatere, at nu ved vi for alvor, hvor fremskridtspartiet står, for det er en sponsor for en udvikling, som vil gå i den retning. Har man først sat sig på lønudviklingen og arbejdsmarkedets frie forhandlingsret, så er det naturligt, at følgen deraf vil være, at der også skal være kontrol med priser

og avancer og som det sidste også en investeringskontrol. Det er et socialistisk samfund, og det konstaterer jeg her og nu at fremskridtspartiet er sponsor for.

Vi er i øvrigt bekendt med, at flere agtværdige økonomer både i ud- og indland betragter indkomstpolitik som en umulighed. Det kan kun ske i Rusland og i Kina, hvor partiene – eller partiet – bestemmer lønnen.

For at gøre det kort så kan jeg meddele her, at retsforbundet absolut ikke kan være med til at arbejde for at gennemføre en socialistisk politik.

Wilhelm (VS):

VS er modstander af indkomstpolitik og er derfor også modstander af dette forslag, som vi har været det de gange, det tidligere har været fremsat. Det er jo et desperat forsøg på ligesom at besvare en dybtgående krise i det kapitalistiske system med ønsket om enkle beslutninger – i virkeligheden med ønsket om den stærke mand, men her foreløbig på grund af traditionen osv. lavet om til dette stærke monstrum af 40 – må man formode – mænd.

Det havde været interessant, om den socialdemokratiske ordfører havde villet gå ind på de problemer, der knytter sig til det, for det er i virkeligheden en slags konsekvens af at gribe til indkomstpolitiske løsninger. Men den socialdemokratiske ordfører har vænnet sig til at følge en tradition, som ellers mest hører hjemme i kristeligt folkeparti; det er ligegyldigt, hvad der står på dagsordenen, så taler hr. Erling Olsen om »socialdemokratiets abortforslag«, om ØD-tvangsopsparingen, og vi hører ikke noget om det, det egentlig drejer sig om, nemlig konsekvenserne af at ville redde systemet ved at føre indkomstpolitik.

Forslaget er et forsøg – ligesom man oplevede det under den foregående meget dybe krise i den kapitalistiske verden i 1930erne – et forsøg på gennem nogle politiske strukturer at besvare denne krise. Det var politiske systemer, som udviklede sig i visse lande syd for os dengang. Det var de samme korporative tendenser, den stærke stat, som ophæver de selvstændige fagorganisationer, integrerer dem og arbejdsgiverforeningen i én og samme organisation i virkeligheden og siger: vi er alle i samme båd, og nu må vi sidde her – 40 mand eller én mand – og træffe beslutnin-

[Wilhelm]

ger om alt, hvad der er at forhandle eller kæmpe om på det økonomiske felt.

Det interessante synes jeg mest ligger i, at fremskridtspartiets forslag – lidt mere klodset, lidt mere åbenbart måske – som det rigtigt er blevet sagt, i princippet svarer til det, de konservative kalder det permanente kontaktudvalg, og det, som LO-formanden har lanceret, og som han kalder fællessekretariatet mellem LO, Dansk Arbejdsgiverforening og staten.

Glistrup (FP):

Økonomiministeren ulejligede sig kun med at komme med ét eneste argument vedrørende den sag, vi her behandler, og det var en henvisning til, hvad han sagde fra denne talerstol for 2 år siden. Lad os derfor kigge efter, hvad det i grunden var, ministeren meddelte os dengang. Det var, at ministeren besad patentløsningen på, hvordan man skulle drive indkomstpolitik; det vidste økonomiministeren alt om, og derfor havde han ikke brug for den håndsækning, som kom fra folketingets dengang tredjestørste parti, fremskridtspartiet. All right, det var en udtalelse, som ministeren kom med, og vi sagde da til ham, at vi selvfølgelig måtte ønske ham alt held med den indkomstpolitik, han ville føre, men vi måtte så mødes ved næste korsvej, og det gør vi nu.

I mellemtiden har økonomiministeren unægtelig vandret ad en bitter vej for at nå frem til at få bekræftet eller afkræftet, om han skulle have ret i, at han vidste, hvordan man skulle tilrettelægge en indkomstpolitik. Her ved dette årsskifte går vi ind i en ny periode, hvor vi må se i øjnene, at vi på alle de felter, som økonomiministeren befatter sig med, er ved på samme tid at slå negative bundrekorder. Det gælder beskæftigelsen, det gælder valutastillingen, det gælder statens finansstilling, det gælder renten; inflationen er stærkt på vej opad. Sådan kan vi gå alle de økonomiske nøgletal igennem. Når man er kommet til så elendige resultater, som vi rent faktisk må konstatere at man er nået frem til, så havde det dog været rimeligt, om økonomiministeren havde brugt sin taletid til at foretage en selvansøgelse og vurdere, om det så var den rigtige metode, man havde benyttet her i det mellemliggende par år.

Forholdet er det, at det danske samfund nu i økonomisk forstand samtidig er angrebet af så mange forskellige sygdomme, at jeg ikke engang tror, ministeren selv forestiller sig, at tilrettelæggelsen af indkomstdannelsen i de kommende år vil kunne ske overensstemmende med den måde, som man traditionelt benytter, altså ved forhandlinger mellem parterne rundt omkring i mange forskellige instanser, mange forskellige led, hvorefter man så ser på: hvad bliver det samlede resultat af denne metode? Med den afkræftethed, som det danske samfund lider under, vil vi med den metode nå til resultater, som man ikke kan bære.

Derfor må folketinget som landets øverste statsmagt ind i billedet for at sikre, at indkomstdannelsen i de kommende år bliver af en karakter, som vi kan forsvare. Og når folketinget skal til at påtage sig denne opgave, som det jo traditionelt ikke har befattet sig med, må vi selvfølgelig ikke forkaste at få gode råd fra dem, der har beskæftiget sig med de områder igennem adskillige menneskealdre. Så langt tror jeg i og for sig også økonomiministeren vil være fuldstændig enig med fremskridtspartiet.

Men den metode, som man fra regeringens side har benyttet i det forløbne par år, den metode, som har bestået i, at man har kaldt så den ene organisation og så den anden organisation ud til forhandlinger på Marienborg, den tør efter de resultater, som er opnået, de skandaløst dårlige katastroferesultater, som vi er nået frem til, faktisk have bevist sin uegnethed, og det er mere end dristigt at gå ind i endnu en periode for indkomstdannelsen, hvor man endnu en gang tyr til den metode, som har vist sig at være uegnet.

Derfor må enhver, som nærer bekymring for landets økonomi, nu sige: kan vi finde andre metoder? Det, som fremskridtspartiet her foreslår, er jo i virkeligheden ikke så fjernt fra det, som en af dem, der sidder i centrum af disse problemer, formanden for LO, Thomas Nielsen, nåede frem til i det indlæg, han havde i det økonomiske råd i sidste måned, og som han har fulgt op med forskellige udtalelser til offentligheden, at man må ind på at have forhandlinger imellem organisationerne og de politiske myndigheder.

[Glistrup]

Hvad er så forskellen mellem det oplæg, som Thomas Nielsen er kommet med, og det forslag, som vi behandler i dag, på den ene side og Marienborgregerimetoden på den anden side? Der er to forskelle. Når man benytter Marienborgmetoden, så tager man organisationerne ind separat. Én dag kommer Arbejdsgiverforeningen, en anden dag Landbrugsrådet, så industriens repræsentanter og så fagbevægelsen. Det bliver selvfølgelig svært at opbygge en rimelig løsning, når man tager dem ind sektorvis, som man har gjort ved Marienborgmøderne. Man må langt hellere se at få en koncentreret, samlet forhandling, hvor alle den private sektors repræsentanter for fagbevægelse og for organisationer af den ene og anden art er repræsenteret.

Den anden forskel ligger i, at efter Marienborgmetoden er det kun regeringen eller regeringspartiet, der mødes med de forskellige folk fra organisationerne. Det kunne måske være meget godt tilbage i salig Staunings dage eller ved andre lejligheder, hvor regeringen har bygget på et fast flertal her i folketinget. Men når man ser, hvordan tingene forløb, f. eks. senest her i august måned 1977, hvor regeringen kunne risikere på disse centrale politiske og økonomiske områder at komme i mindretal i folketinget, så er det unægtelig både praktisk og også principielt rigtigt, at man sørger for, at det bliver repræsentanter for samtlige politiske partier, der møder organisationerne under ét. Det forstår jeg at Thomas Nielsen også er ved at glide hen i retning af. Når man skal lave et effektivt stykke arbejde, så foregår det nu engang på den måde, at man mødes, som der er foreslået her i det forslag, vi har til behandling.

Jeg må ganske og aldeles afvise det, når hr. Erling Olsen betegner et forslag af denne art – der er udsprunget af en dyb bekymring for den hidtidige måde, man har arbejdet på, og som har ført til så tilfældige og vaklende og usikre og dårlige resultater, som tilfældet er – som noget i retning af et show. Det er bestemt et forsøg på at gå gjort arbejdet koncentreret og godt imellem de mennesker, som har med forholdene at gøre.

Hr. Holm fra venstre var af den opfattelse, at man først og fremmest måtte sørge for, at man havde et sted at placere ansvaret, og efter hr. Holms mening var det sted, ansvaret skulle placeres, hos regeringen. Deri er vi i

fremskridtspartiet aldeles uenige med venstre. Det organ, der har ansvaret for, at tingene kører i dette samfund, så vi får oprettet økonomien, oprettet beskæftigelsen, betalingsbalancen osv., det er folketinget. Det er folketinget, der er udgået fra valgdagen, som skal træffe afgørelsen; det er bestemt ikke det seksdøgnsmøde, som der her tales om. Seksdøgnsmødet er et sted, hvor vi kan suge information til os, hvor vi kan få de fornødne oplysninger, så folketinget derefter på et forstandigt og godt grundlag kan træffe afgørelserne.

Vi kan selvfølgelig hver for sig komme med vores bestemte grundlag, hvorpå vi gerne vil have truffet de afgørelser. Her ved vi jo alle sammen, at de ideologiske forskelle adskiller os. Men i den henseende er forslaget neutralt. Hr. Erling Olsen mener, at det er økonomisk demokrati, helst med den centrale fond, der skal løse problemerne, og jeg kan til hr. Niels Helveg Petersens betryggelse forsikre, at fremskridtspartiet ingenlunde har fraveget det, vi har set fra første færd, nemlig at hovedmidlet må være en afskaffelse af den indkomstskat, som er den hovedansvarlige for det høje omkostningsniveau, vi har her i landet. Men det, vi først og fremmest skål sørge for, er, at vi kan træffe sammen, uden at vi hver for sig har gravet os ned i vores forhåndsskyttegrave. Derfor har vi ikke i dette forslag skrevet om andet end det, vi mener må være den rigtige metode. Vi er ikke gået ind på, hvad vi vil foreslå med hensyn til substansen, hvad vi vil mene bliver den rigtige løsning.

Hr. Wilhjelm fik ligefrem indflettet, at det hele skulle dreje sig om noget med mands- eller kvindesektoren. Det gør det heller ikke. Det drejer sig om en praktisk måde at løse dette lands problemer på. Tag dog imod den fremstrakte hånd!

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling

vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ninn-Hansen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til det politisk-økonomiske

[Fjerde næstformand]

udvalg. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden:

Fjerde næstformand (Ninn-Hansen):

Der er ikke mere på dagsordenen.

Der er foretaget ændringer i følgende ud- valg:

Udv. ang. det civile beredskab (19/12 77):

Udtræder: Helge Møller
Nyt medl.: Gerda Møller

Udvalget til valgs prøvelse (19/12 77):

Udtræder: Helge Møller
Nyt medl.: Gerda Møller

Undervisningsudvalget (19/12 77):

Udtræder: Helge Møller
Nyt medl.: Gerda Møller

Udv. ang. videnskabelig forskning (19/12 77):

Udtræder: Helge Møller
Nyt medl.: Gerda Møller

Forsvarsudvalget (19/12 77):

Udtræder: Hans Hækkerup
Nyt medl.: Lasse Budtz

Kulturudvalget (19/12 77):

Udtræder: Hans Hækkerup
Nyt medl.: Lasse Budtz

Udenrigsudvalget (19/12 77):

Udtræder: Hans Hækkerup
Nyt medl.: Lasse Budtz

Landbrugs- og fiskeriudv. (19/12 77):

Udtræder: Normann Andersen
Ny stedf.: K. J. Mortensen

Kulturudvalget (17/12 77):

Udtræder: Therkel Christensen
Ny stedf.: Ingolf Knudsen

Undervisningsudvalget (17/12 77):

Udtræder: Mimi Jakobsen
Nyt medlem: Ingolf Knudsen
Udtræder: Therkel Christensen
Ny stedf.: Mimi Jakobsen

Forsvarsudvalget (3/1 78):

Udtræder: Bodil Boserup
Nyt medlem: Gert Petersen

Markedsudvalget (3/1 78):

Udtræder: Bodil Boserup
Nyt medlem: Gert Petersen

Miljøudvalget (3/1 78):

Udtræder: Bodil Boserup
Nyt medlem: Gert Petersen

Det politisk-økonomiske udvalg (3/1 78):

Udtræder: Bodil Boserup
Nyt medlem: Gert Petersen

Udvalget om det civile beredskab (3/1 78):

Udtræder: Bodil Boserup
Nyt medlem: Gert Petersen

Udvalget om fysisk planlægning (3/1 78):

Udtræder: Bodil Boserup
Ny stedf.: Gert Petersen

Det udenrigspolitiske nævn (3/1 78):

Udtræder: Bodil Boserup
Nyt medlem: Gert Petersen

Udv. om fysisk planlægning (4/1 78):

Udtræder: Svend Erik Rasmussen
Nyt medlem: J. K. Hansen

Markedsudvalget (5/1 78):

Udtræder: Mimi Jakobsen
Ny stedf.: Brusvang

Boligudvalget (9/1 78):

Udtræder: Lyngsøe
Ny stedf.: Uwe Jensen (Ribe a.)

Udenrigsudvalget (9/1 78):

Udtræder: Lyngsøe
Ny stedf.: Uwe Jensen (Ribe a.)

Energiudvalget (9/1 78):

[Fjerde næstformand]

Udtræder: Lyngsø
Nyt medlem: Uwe Jensen (Ribe a.)

Skatte- og afgiftsudvalget (10/1 78):

Udtræder: Grünbaum
Nyt medlem: Erling Olsen

Kulturudvalget (10/1 78):

Udtræder: Lysholt Hansen
Nyt medlem: Dorte Bennedsen

Finansudvalget (10/1 78):

Udtræder: Lysholt Hansen
Nyt medlem: Grünbaum

Udv. f. forretningsordenen (10/1 78):

Udtræder: Poul Hartling
Nyt medl.: Christophersen

Erhvervsudvalget (10/1 78):

Udtræder: Ivar Hansen
Nyt medl.: Jeppe Kristensen

Udv. om offentlige arbejder (10/1 78):

Udtræder: Ivar Hansen
Ny stedf.: Jeppe Kristensen

Det politisk-økonomiske udv. (10/1 78):

Udtræder: Poul Hartling
Nyt medl.: Ivar Hansen
Udtræder: Ivar Hansen
Ny stedf.: Uffe Ellemann-Jensen

Skatte- og afgiftsudvalget (10/1 78):

Udtræder: Christophersen
Ny stedf.: Jeppe Kristensen

Undervisningsudvalget (10/1 78):

Udtræder: Ivar Hansen
Ny stedf.: Jeppe Kristensen

Det udenrigspolitiske nævn (10/1 78):

Udtræder: Poul Hartling
Nyt medl.: Ivar Hansen

Nordisk Råd (10/1 78):

Udtræder: Poul Hartling
Nyt medl.: Nathalie Lind.
Udtræder: Nathalie Lind
Ny stedf.: Brøndlund Nielsen

Udv. vedr. ministerkontrol med bevillinger (10/1 78):

Udtræder: Poul Hartling
Nyt medl.: Ivar Hansen

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 11. januar, kl. 11.00.

Angående dagsordenen henviste fjerde næstformand til den i salen opslåede dagsorden.

Mødet hævet kl. 16.18
